

NUMEROLOGI, DISCIPELNAVNE OG SLÆGTSFORSKNING

Fremtidens navne- og slægtsforskere får det svært. Nutidens numerologiske pjank og liberale indstilling til navneskift vil besværliggøre anvendelse af f.eks. kirkebøger som historisk kilde. Men måske også mere spændende og udfordrende.

Fortidens forkærlighed for bibelske navne sammen med den praksis at opkalde børn efter bedste- eller oldeforældre gjorde slægtsforskningen mere overskuelig. Men også mere ensformig og kedelig. Tillad mig at bruge min fædrene slægt som et godt eksempel.

I den var bibelske navne og opkaldeprincippet i sjælden grad normen. Min far var døbt Annas – et navn, der skabte ham mange bryderier. Til benefice for de få (?) blandt mine læsere, der ikke ved, hvem Annas var, skal jeg oplyse, at han var én af ypperstepræsterne ved templet i Jerusalem på Jesu tid. En anden var Annas's svigersøn - den bedre kendte Kajfas.

Ellers var apostel-navne især anvendte. Min farfar hed Thomas, og han havde i alt fem sønner. Hvoraf den ene med apostel-navnet Peter faldt i 1. Verdenskrig. De øvrige var – udover min far – Thomas, Paulinus og Peter.

I min generation var vi tre fætre, der hed Thomas – alle naturligvis opkaldt efter farfar. Der har været familiefester, hvor vi var 5 med kaldenavnet Thomas. Det vil sige min farbror, tre fætre samt en onkel til min far. Det skal dog retfærdigvis nævnes, at på pigesiden var opfindsomheden lidt større.

Til sidst en anekdote i anekdoten. Da én af mine fætre første gang var med i landsbykirken, havde han naturligvis bagefter meget at berette. Der var salmerne, der var bønner, og så havde præsten sagt en hel masse. Men først var ”han kravlet op i reden” - som han sagde, da han kom hjem. De mange svalereder hjemme i stalden har nok inspireret ham til det.